

DE KERN

Zwart, alles werd zwart

Alleen maar zwart

De Kern

Amalia

Carleen Verbeek

2024

Beefcake Publishing

Voor mijn man
Ik heb alles, ik heb jou

Terwijl ze haar baby voor de eerste keer aankeek legde hij zijn hand op haar schouder. Samen keken ze naar het kleine wonder dat ze voorzichtig vasthield in haar armen. Elisa trok haar bebloede jurk terug over haar benen, zodat ze haar baby op haar schoot kon leggen.

‘Een meisje,’ zei ze glimlachend, terwijl ze hem liefdevol aankeek. Tranen van geluk stroomden over haar wangen. ‘Wat is ze prachtig. Ze is perfect.’

Verwachtingsvol keek ze opzij, maar zoals gewoonlijk antwoordde hij niet. Zwijgend schonk hij haar zijn vertrouwde glimlach, waarna hij zich weer overeind zette. Elisa volgde zijn bewegingen niet, hij had nu geen prioriteit. Voorzichtig nam ze een klein handje vast en telde ze de vingertjes. Ze kon haar ogen niet van haar dochter afhouden. Door alleen maar naar haar te kijken, vergat ze meteen de helse pijn die ze net nog had gevoeld. Het leek wel alsof ze door haar aanraking verdoofd werd. Alles was plots draaglijk en zelfs onbelangrijk geworden. Het belangrijkste had ze vast in haar armen, daar draaide vanaf nu haar hele wereld rond. Nog nooit had ze zo veel liefde voor iets of iemand gevoeld. Het was liefde op het eerste gezicht, maar dan nog veel dieper en intenser. Er fladderden zelfs vlinders door haar buik terwijl ze dolverliefd toekeek hoe de donkere oogjes voorzichtig openden en naar haar keken. Dit overtrof alles wat ze ooit had ervaren in haar leven.

‘Ik ben een mama,’ zei ze verwonderd.

Ook nu wachtte ze op een antwoord, dat ze wederom niet kreeg. Elisa draaide haar hoofd opzij om oogcontact te maken, maar zag dat hij niet meer naast haar stond. Verward keek ze in het rond. Tot haar verbazing was hij achter haar gaan staan. Daar leunde hij met zijn hand tegen de gouden muur. Elisa opende haar mond om te vragen wat er aan de hand was, maar intussen begon haar baby te huilen. Meteen voelde ze de drang om haar baby te troosten, te verzorgen, om haar te voeden en warm te kleden. Maar dat lukte haar niet. Alsof ze een slag van een hamer had gekregen, zakte Elisa plots in elkaar. Haar lichaam verzwakte en ze werd licht in haar hoofd. Hierdoor voelden haar armen aan als lood, waardoor het moeilijk werd om haar baby vast te blijven

houden. Een koude rilling gleed over haar rug, terwijl ze een warme gloed voelde aan haar benen. Elisa keek langs haar baby naar de grond. Bloed. Haar bloed. Een vlaag van paniek raasde door haar heen. Angstig keek ze hem aan in de hoop dat hij nu wel zou reageren, maar hij bleef nog steeds versteend achter haar staan. Haar baby huilde nu nog harder, alsof zij ook doorhad dat er iets aan de hand was. Zwarte vlekken dansten voor haar ogen. Elisa wist dat dit geen goed teken was. Met het beetje kracht dat ze nog had wiegde ze haar dochtertje sussend in haar armen, terwijl ze verward rond zich keek. Zoekend naar een oplossing.

Ze schrok toen hij zijn hand weer op haar schouder legde. Ze had niet eens doorgehadt dat hij weer naar haar toe was gewandeld. Hij hurkte naast haar en reikte zijn handen uit naar de baby. Zijn vertrouwde glimlach stelde haar zoals altijd meteen gerust.

Hij is bij mij, alles komt weer goed, hij lost dit op, hij gaat me redden.

In alle vertrouwen gaf ze haar baby aan hem, die direct stil werd door zijn aanraking. Elisa keek zwijgend toe hoe hij zich met de baby rechtzette en naast haar ging staan. Nu was het haar beurt om geholpen te worden, of dat was tenminste wat ze hoopte. Verwachtingsvol reikte ze haar armen omhoog zodat hij haar recht kon trekken. Hij was de enige die haar nu kon redden, een andere oplossing was er niet. Haar toestand ging razendsnel achteruit, ze had niet lang meer. Dat wisten ze beiden maar al te goed. Als hij snel handelde kon hij haar de hulp geven die ze nodig had, die haar baby nodig had. Maar handelen deed hij niet. Haar lichaam was intussen zodanig verzwakt, dat ze haar armen meteen weer moest laten zakken. Wanhopig probeerde ze oogcontact te maken, maar haar blik werd niet beantwoord. Roerloos staaarde hij naar de grote plas bloed die zich rondom haar had verspreid. Elisa wilde boos worden en hard naar hem roepen, maar ze ontbrak de kracht. Daarbij kende ze hem goed genoeg om te weten dat het toch niets zou opbrengen. Het werd pijnlijk duidelijk dat hij haar niet ging helpen. Ze moest zichzelf redden, voor haar baby. Radeloos deed ze een paar pogingen om recht

te gaan staan, maar ze zakte telkens meteen door haar benen. Hopeloos en ongelovig staarde ze secondenlang naar zijn gouden ogen, in de hoop dat hij van gedachte zou veranderen. Intussen ademde ze zwaar in en uit, haar hart bonkte hard in haar keel.

Ik wil niet doodgaan, het is nog niet mijn tijd. Mijn meisje, ik moet zorgen voor mijn meisje.

De plas bloed aan haar benen werd nog groter en ze kon met moeite overeind blijven zitten door de duizeligheid. Elisa wist dat het te laat was en er geen hulp zou komen. Ze besepte dat het voorbij was. Doodsangst raasde door haar heen, haar armen en benen tintelden en ze kon haar ademhaling met moeite onder controle houden. Tranen rolden over haar wangen terwijl ze voor de laatste keer naar haar dochter keek, die intussen in slaap was gevallen in zijn armen.

Het was tijd, dat voelde ze. Machteloos liet ze zich achterover vallen, waardoor ze met een doffe bonk op de gouden vloer terecht kwam. Door de adrenaline voelde ze de klap met de grond niet eens. Stilletjes aan vloeide alle energie uit haar lichaam weg. Elisa voelde hoe haar hart langzamer en langzamer klopte in haar borst. Terwijl ze staarde naar het gouden plafond, voelde ze haar laatste hartslag bonken in haar keel. Voor de allerlaatste keer ademde ze uit.

En toen werd alles zwart.

Alleen maar zwart.

Hoofdstuk 1

Het was negen uur op een zondagochtend. Maya lag nog in haar bed. Wanneer ze door de week naar school moest gaan kon ze niet wakker worden. Dan rolde ze zich telkens opnieuw op in een heerlijke houding in haar dekbed en sliep ze moeiteloos door vier wekkers heen. En dan kwam ze weer eens te laat, hopeloos te laat. Maar op deze zondag vond Maya die heerlijke houding niet. Het deken was op alle plekken veel te warm en wilde zich niet rond haar lichaam rollen. Dus ze lag wakker. Haar lichaam was nog niet klaar om op te staan, maar haar hoofd was al lang uit bed gestapt. Na lang draaien en keren nam Maya het besluit om het op te geven. Het had toch geen zin om te blijven liggen en te doen alsof ze nog kon slapen. Ze kroop snel in haar joggingbroek, trok een warme trui aan en twee verschillende sokken die ze ergens naast haar bureau vond. Daarna opende ze de gordijnen en keek ze naar buiten. Het was aan het sneeuwen. Alles was bedekt met een wit sneeuw-tapijt. Maya liep via de massieve eiken trap naar beneden en zag haar vader aan de keukentafel zitten. Hij was de krant aan het lezen en dronk koffie uit zijn grote kapotte mok. 'Mijn superheld' stond er in grote letter op de koffiemok. Maya glimlachte bij de herinnering aan de dag dat ze die aan hem gegeven had. Dat was op de eerste vaderdag sinds ze nog maar met z'n tweetjes waren en de mok was toen op de grond gevallen. Maya had hem zo strak ingepakt dat het voor haar vader een heel karwei was geweest om hem los te krijgen, wat zich manifesteerde in een harde knal en tientallen stukjes porselein op de grond. Je kon de scheurtjes nog zien waar ze hem samen gelijmd hadden, maar toch bleef haar vader er elke dag zijn koffie uit drinken. Aan de vele bruine cirkels op de houten keukentafel was te zien dat de mok duidelijk nog lekte, maar daar trokken ze zich beiden niets van aan. Het bleef de favoriete koffiemok van haar vader, omdat het op dat moment zo veel voor hem

betekende dat ze die speciaal voor hem gekocht had. Alsof hij toch nog iets goed kon doen, terwijl er zo weinig licht was in zijn leven.

‘Goedemorgen meisje,’ zei hij met zijn zachte zware stem toen ze de keuken binnenkwam.

‘Morgen,’ mompelde Maya terug, terwijl ze rechtstreeks naar de koelkast liep om iets eetbaars te zoeken.

Haar aandacht werd meteen naar buiten getrokken. De witte sneeuw reflecteerde zo hard dat hij de hele keuken leek te verlichten. Er was zoveel sneeuw gevallen waardoor zelfs de tuinmeubelen bijna onzichtbaar waren geworden. Maya keek uit het keukenraam richting het terras en genoot even van het uitzicht. Daarna richtte ze haar blik terug op haar vader die rustig zijn krant zat te lezen aan de kleine keukentafel. Hij zag er moe uit. De diepe donkere wallen onder zijn donkerbruine ogen ver raadden dat hij ook wakker had gelegen. Vroeger, voordat hij getekend was door zijn verlies, was hij een mooie man. Een man met een gezicht vol karakter en rimpels van expressie die de levensstijl van een avonturier blootlegden. Maar die rimpels waren sinds de dood van zijn vrouw veranderd in diepe lijnen van immens verdriet. Zijn vrouw, en de moeder van Maya. Beiden waren ze getekend door de leegte die ze had achtergelaten. Maar daar werd niet veel over gesproken. Maya keek nog regelmatig naar fotoalbums van vroeger, waarin haar ouders jong en onbezonnen genoten van de vele avonturen en reizen die ze toen maakten. Wanneer ze die vroeger samen met haar moeder bekeek kreeg ze er ook de uitleg bij. Haar moeder vertelde Maya dan hoe gelukkig en vrij ze zich voelde wanneer ze samen met haar vader op reis was. Dat waren de momenten dat ze zich los van de wereld waanden en altijd twijfelden of ze wel weer naar huis zouden keren. Elke keer vertelde ze erbij hoe knap haar vader vroeger was en hoe verschrikkelijk jammer het was dat hij sindsdien een baard had laten groeien. En daar had ze gelijk in. Haar vader was een grote man met een slank postuur. Hij had een slank gezicht met een uitgesproken spitse neus. Zijn donkere haren waren met de jaren vergrijsd en dunner geworden, in tegenstelling tot zijn baard en wenkbrauwen die erg vol waren. Op de foto’s van vroeger had hij

geen baard. Die had hij een twintigtal jaren geleden pas laten groeien. Maya had hem dus nooit anders gekend. Sinds de dood van haar moeder was hij gestopt met hem te trimmen, waardoor hij zich had ontpopt tot een grote witte baard die een groot deel van zijn gezicht innam. Wanneer hij zijn haren niet op tijd liet knippen, leek hij hierdoor een beetje op een oude tovenaars. Maya maakte zichzelf wijs dat ergens onder die grijze massa nog steeds een hele knappe man verborgen zat, maar daar kon ze zich natuurlijk ook in vergissen. Er was een reële kans dat ze diep teleurgesteld zou zijn wanneer de baard ooit zou verdwijnen, dus ze was tevreden met de huidige aanwezigheid van de bebouwing. Ook haar moeder was een knappe vrouw. Geen stereotiepe vrouw zoals je ze tegenwoordig ziet in de boekjes of op tv, maar een vrouw die zinnen kon uitspreken met haar gezicht zonder haar lippen te bewegen. Het was niet te vatten hoe een persoon zoveel persoonlijkheid met zich mee kon dragen. Haar mama was uniek, maar ook heel erg gewoon. Geen geweldig figuur, geen golvende krullen, speciale ogen of gezicht vol sproeten, maar gewone groengrijze ogen en donkerbruin haar dat op haar schouders viel en meedansten met de woorden die uit haar sprekende gezicht kwamen. En toch maakte haar dat enorm speciaal. Door haar liefde voor kleuren was ze altijd gekleed in bizarre combinaties, wat haar vreemd genoeg geweldig goed afging. Haar verschijning was bijna als een kleurrijk schilderij dat elke kamer een beetje opfleurd door zijn aanwezigheid. Maya had altijd vol bewondering opgekeken naar de energie en eigenheid van haar moeder, want zelf had ze geen specifieke eigenschappen die haar uniek maakten. Ze was eigenlijk niet zo speciaal. Niet kleurrijk, artistiek, enthousiast of charismatisch, maar erg neutraal en gewoon.

De meeste kinderen leken op hun vader of moeder, maar Maya leek op geen van beiden. Dat kwam doordat ze als baby door hen geadopteerd was. Ondanks het feit dat Maya door haar ouders was grootgebracht, had ze weinig van hun charmante eigenschappen overgenomen. Ze had een onveranderlijke, onkneedbare eigenheid en persoonlijkheid, die haar typeerde en maakte tot wie ze was. Maya kende haar biologische

ouders niet. Haar oorsprong had ze nog niet gevonden. Hierdoor kon ze zich ook aan niemand spiegelen of reflecteren. Het was alleen duidelijk dat ze erg anders was dan haar ouders, eigenlijk zelfs anders dan alle mensen rondom haar. Maar voor haar ouders was ze gewoon hun dochter en kreeg ze de ruimte om zichzelf te zijn. Vanaf het begin hadden ze van haar gehouden en haar een warme thuis gegeven. Haar moeder had de naam Maya gekozen, maar eigenlijk heette ze Amalia. Dat was de naam die ze al had toen ze haar adopteerden. Maya was een leuke afkorting. Op die manier hadden haar ouders haar toch een eigen naam gegeven. Zo leek het voor hen alsof ze het ook een beetje zelf hadden mogen kiezen.

Als je naar Maya keek zag je een normaal meisje van achttien jaar oud. Een doodnormaal meisje. Of eigenlijk zag je dat helemaal niet. Haar biologische ouders waren vast en zeker speciale mensen met abnormale genen, want Maya paste totaal niet in het hedendaagse plaatje. Al sinds ze een klein meisje was had ze een enorm sterk lichaam. Naarmate Maya ouder werd, groeide ze uit tot een slanke jongedame met een sportieve bouw. Door de vele sporten die ze daardoor ook deed, leek haar postuur op dat van een turnster, met sterke benen en schouders die haar zelfverzekerd lieten overkomen. Haar gezicht was rond met uitgesproken jukbeenderen. Verder had ze grote ogen, een wipneus en een grote mond waar een enorme glimlach uit tevoorschijn kwam als ze moest lachen. Haar lange pikzwarte steile haren gaven een enorm contrast tegenover haar lijkleke huid. Een huid zonder ook maar een moedervlek. Ook de irissen van haar ogen leken niet te kloppen. Ze waren zo donker dat ze bijna volledig zwart leken, net zoals de kleur van haar haren. Dat hadden haar ouders vroeger vreemd gevonden. Ze waren er zelfs ongerust over geweest. Meerdere dokters hadden Maya daardoor onderzocht en nadien kerngezond verklaard. Er was niks met haar aan de hand, het was nu eenmaal hoe ze eruitzag. Vandaar dat Maya besloten had dat haar biologische ouders beiden een zeer vreemde en moeilijk samen te smelten origine hadden. Een andere logische verklaring had

ze er niet voor. En dat maakte haar eigenlijk toch heel speciaal, ook al zag ze dat zelf niet zo.

Maya woonde in een groot herenhuis in de Groesbeekseweg in Nijmegen, in de ring rond het centrum. Daar woonde ze al zo lang ze het zich kon herinneren. Haar ouders waren twee artistieke zielen, wat reflecteerde op alles wat ze vasthielden. Niet alleen het smaakvol ingerichte huis, maar ook hun kleren en hun gedragingen verraden dat zij kunstzinnige personen waren. Het herenhuis waarin zij woonden hadden ze stijlvol opgeknapt, met behoud van alle oorspronkelijke elementen. Zo hadden ze beneden een piepkleine keuken, met daarachter een knusse woonkamer zonder tv, maar vol met boekenkasten gevuld met een diversiteit aan literatuur. Vooraan het huis was de eetkamer, waar de openhaard bij koud weer elke dag brandde. Maya voelde zich helemaal thuis in dit huis vol hout, kleuren, boeken en kunst. Het was een reflectie van haar moeder, die de nood had om overal een eigen toets aan te geven. Maya sliep op de tweede verdieping, die ze bijna voor haar alleen had. Haar ouders wilden altijd maar een kind, dus dat betekende dat ze ook niks hoefde te delen. In haar kamer stond daardoor een groot bed, een bureau, een grote bank, een ijskastje en een tv. Haar moeder had haar geholpen om het mooi in te richten, want zelf had ze hier niet veel oog voor. Het was daardoor een gezellige plek geworden. Hier kon ze zich altijd terugtrekken wanneer ze er behoefte aan had. Dat vonden haar ouders erg belangrijk. Iedereen had voldoende plek in het grote herenhuis. Haar vader had een groot bureau vooraan het huis, dat hij volledig kon afsluiten met houten schuifdeuren wanneer hij aan het schrijven was. Naast schilderen en beeldhouwen was schrijven een van zijn uit de hand gelopen hobby's geworden, maar hij had geen ambitie om een van zijn boeken te publiceren. Vroeger had hij een zeer drukke baan als illustrator in een groot Amerikaans bedrijf, maar sinds een jaar werkte hij voornamelijk van thuis uit, waardoor hij bijna niet meer naar het hoofdbureau moest komen. Hierdoor was hij tegenwoordig vaak in zijn bureauruimte te vinden, die een ongeorganiseerde ontploffing was waar hij alleen de structuur in kon vinden. Haar moeder had een hobby-

kamer op de tweede verdieping naast Maya's slaapkamer. Hier maakte ze kleren, had ze een terras vol met planten en schreef ze liedjes op de piano. Door de week werkte ze als schooljuf in een basisschool in Nijmegen. Hierdoor was ze alle schoolvakanties thuis, waardoor ze veel tijd konden spenderen in deze kamer. Tijd waar Maya met een zwaar hart op terugblikte.

Zeker vandaag, want vandaag was het exact een jaar geleden dat haar moeder gestorven was. Een jaar dat aanvoelde als een eeuwigheid. Een eeuwigheid in een diepzwart gat vol herinneringen en gevoelens. Intussen draaide de hele wereld door, maar Maya had het gevoel al een jaar stil te staan. Het leek alsof iedereen gelukkig verder leefde terwijl zij in haar bed wilde liggen en er niet meer uit wilde komen. Maar dat zou weleens kunnen veranderen, want Maya was vorige maand achttien geworden. Het laatste schooljaar liep bijna op zijn einde, nog een klein half jaar en het was voorbij. Dan was het tijd om verder te gaan. Dat was een idee dat al veel langer door haar hoofd spookte. Om net zoals haar vader en moeder rond te reizen en de wereld te ontdekken. Om haar afkomst en misschien zelfs haar biologische ouders te vinden. Om een mama te vinden die haar kon troosten nu ze het zo hard nodig had. Met haar vader kon ze het niet bespreken, want hij zou gekwetst zijn als hij zou weten dat ze haar biologische ouders zocht. Sinds haar moeder gestorven was deed hij zo hard zijn best om een goede papa te zijn, dat het Maya bijna pijn deed om aan haar plannen te denken. Toch kon ze het niet loslaten. Ze had al veel onderzoek gedaan en dacht een aanknopingspunt gevonden te hebben waar ze mee verder kon.

Toen Maya geadopteerd was, was ze een pasgeboren baby van nog maar een paar weken oud. Haar biologische moeder moest haar vlak na de geboorte al afgestaan hebben, zo klein was ze toen. Het instituut waar Maya werd achtergelaten heette 'The Golden Flower' wat 'De Zonneloem' betekent in het Nederlands. Dat was een weeshuis in Schotland waar vondelingen en weeskinderen terechtkwamen wanneer er niemand meer was om voor hen te zorgen. Deze informatie had ze kort na de dood van haar moeder gevonden toen ze door fotoalbums aan het bla-

deren was. Net zoals bij alle andere reizen, had haar moeder hun reis naar Schotland ook uitgebreid in een groot fotoalbum geplakt. En alhoewel ze al tientallen keren door het album had gebladerd, was het toen pas de eerste keer dat ze achteraan het album een foto van het weeshuis had gevonden. De foto zat verstopt achter een andere foto waarop haar moeder haar voor de allereerste keer vasthield. Op de achterkant van de foto stond de naam van het weeshuis geschreven, samen met de datum waarop ze de foto gemaakt hadden. Het duurde dagen voordat Maya naar het instituut durfde te bellen. Het moest ook in het Engels, dus ze had verschillende zinnen opgeschreven voor het geval ze door de zenuwen de woorden zou vergeten. Toen ze uiteindelijk de moed had gevonden om te bellen, kreeg ze een oude mevrouw aan de telefoon die de teleurstellende woorden uitsprak: 'U was als vondeling aan de deur gelegd, dus we hebben helaas geen gegevens van uw biologische ouders kunnen noteren. Het enige dat er bij u lag was een ketting in de vorm van een ster met de naam 'Amalia' erop. Die naam hebben we u dan ook officieel gegeven. Kort daarna bent u geadopteerd.' Die zinnen hadden nadien weken door haar hoofd gespookt. De mevrouw had niet eens de moeite gedaan om haar te vragen hoe het met haar ging. Aan haar stem was duidelijk te horen dat het haar niks interesseerde. Ze leek zelfs gehaast om het gesprek snel af te ronden, zo kwam het duidelijk over. Maya had toch een meer enthousiaste reactie verwacht van de mevrouw, die duidelijk wel meteen wist wie ze was. Was ze daar dan ook nooit gewent geweest? Maya had haar daardoor dan ook vluchtig bedankt voor de informatie, waarna ze het gesprek snel had afgerond. Eigenlijk voelde de zoektocht daardoor ook niet meer goed. Want welke ouders lieten er nu een pasgeboren baby'tje achter op een plek waar het duidelijk niet welkom was? Waarom werden er geen gegevens achtergelaten voor later, zodat ze elkaar weer konden terugvinden? Was ze dan zo afschuwelijk dat niemand haar wilde hebben? Die ideeën en gevoelens hielden Maya de laatste tijd wakker. Samen met het verdriet van haar andere mama, die haar na zeventien jaar ook plots had verlaten. Een gebeurtenis waar niemand iets aan kon doen,

maar die haar had getekend voor het leven. Het verlangen naar genegenheid, geborgenheid en erkenning was nog nooit zo groot geweest. Maya moest op pad om uit te zoeken waar ze vandaan kwam, in de hoop haar biologische ouders te vinden en te horen dat het allemaal een groot misverstand was. Dat ze haar zo graag wilden houden, maar dat iemand haar ontvoerd had en naar het instituut had gebracht, volledig tegen hun wil in. Hoe ze dan jaren en jaren gehuild en gezocht hadden en dat ze sindsdien niet meer konden eten of slapen. Veel drama en tranen en excuses, zoals in de dramatische films die je tegenwoordig op tv zag. Dat zou voor Maya nog een geloofwaardig verhaal zijn waar ze mee zou kunnen leven. Dan zou ze haar biologische ouders zeker kunnen vergeven, dat had ze al besloten.

Tijdens haar reis zou haar vader ook wat tijd voor zichzelf krijgen. Dag na dag zag ze het verdriet in zijn ogen en de moeite die het hem kostte om te doen alsof er niks aan de hand was. Dat deed hij voor haar, dat wist ze. Het leek Maya dan ook een goed plan om haar vader er al psychologisch op voor te bereiden dat ze een 'klein reisje' ging maken. Een reis om te vieren dat ze haar diploma had behaald en om haar hoofd even leeg te kunnen maken. Een betere reden kon ze niet verzinnen. Ze was er op tijd aan begonnen zodat haar vader er tegen de zomer helemaal klaar voor was. Tot nu toe was er echter nog weinig vooruitgang en had ze haar vader nog niet kunnen overhalen. Het proces liep dus nog niet helemaal volgens plan. Aangezien het een nieuwe zondagochtend was en de lege ijskast bewees dat haar vader er onvoldoende bij stilstond dat hij zijn dochter regelmatig moest voederen, probeerde ze het nog maar een keer.

'Zeg pap, over die reis naar Schotland... Ik heb intussen genoeg gespaard om de reis vast te leggen. Wat dacht je van begin juli?'

Haar vader trok een wenkbrauw op en zuchtte. Het was van zijn gezicht af te lezen dat hij geen zin had om deze discussie opnieuw te voeren.

'Waarom moet je nu zo nodig alleen naar Schotland Maya?' zei hij voor de zoveelste keer. 'Zou jij je niet beter met je studiekeuze bezighouden?'